

ציביה ברקאי

המנושלים

בלילה הזה, במשקל 20
 טון, ומגשלת, מכל כשרון,
 לאהב, בלילה עקר
 ונפוח זה, אני מבקשת לנסוק
 אל צחוק הפעוט,
 עם רכבות,
 שאין להם שפה אחת,
 אפלו לא אחת, לפלס בה
 את משכבם. בבכים, בבטנם
 הצורכת, הרי לא יהיה
 סקר למעופם
 של רכבות ילדי הים,
 היתומים מעל,
 המנושלים משפת אמם,
 המגשלת גם היא,
 ובטנה עוד מתפחת
 בשתיקתי
 הרעה,
 בעלבוני התינוקי, בנפילה על
 גחוני, כאן, על המזרן, בנפיחות
 גרון נצרך, כחצוצרת
 אלמן וחצוצרתו מגחכת,
 ופניו לפניו, והקיא על
 אשכיו, כאן, בבטן
 אניה כבדה, אל
 תוך שקיעה
 מרה, ואין כאן

סְעָרָה, רַק קִפְאוֹן.
 אֲנִי לֹא דוֹקָא,
 אֲנִי לֹא בְכָדִי,
 אֲנִי מִבְקֶשֶׁת בְּלִשׁוֹנִי,
 הַחֲסוּמָה בְּמַעֲי
 אֲמִי, הַמְנַשֵּׁלֶת גַּם הִיא,
 וְקַרְבָּנָה לְעוֹלָה.
 בְּאֶזְרוֹתַי.

אם לא אזכרה, אמא,

לא בדבקות אני. ולא באהבה.
 אני רוצה לנסוק
 מכאן כבר. אל תלכי מהעולם.
 אל תלכי. אני תחתיך לבד.
 את מכסה אותי מכל צד.
 אמא, השקט עומד
 סביבי, ואת לבד
 עם מתיך, שהם
 גם מתי.

שוב ושוב עברך
 נושל ממך ככתנת לעת
 ליל שהוא גם לילי.
 עם בוא קץ
 המאורות הקטנים,
 את חולצת כל קרן שמש,
 לאהב גם אותי.
 איך אעלה ביום מן הימים
 אל קבר אמי, סוף
 כל העולמות, איך אעלה
 אותך, אמא, בזכרוני,
 במשקב הבהלה הנוכחי,
 השקט עומד מכל צד, ואת
 ואני קבורה תחתיך לבד,
 רק עזבונוך מתיתר
 מעל כלם.